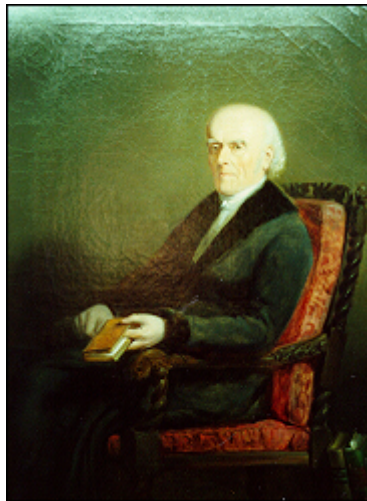

Sunwheel

HOMEOPATIJA

Hahnemann Samuel (1755-1843)

Homeopatija je umjetnost iscjeljivanja i medicinska znanost koja je klinički razvijena prema principima otkrivenima od strane Samuela Hahnemann-a i opisana je u raspravi - Organon der Heilkunst. Homeopatska praksa uključuje izbor i preporuku pojedinačnog homeopatskog pripravka, koji je kroz prethodno testiranje na zdravim ljudima (dokazivanje) te kroz kliničko iskustvo, znan da proizvodi sličnu sliku simptoma nalik na onu u pacijenta. Homeopatski pripravak prepisuje se u minimalnoj dozi potrebnoj za iscjeljenje.

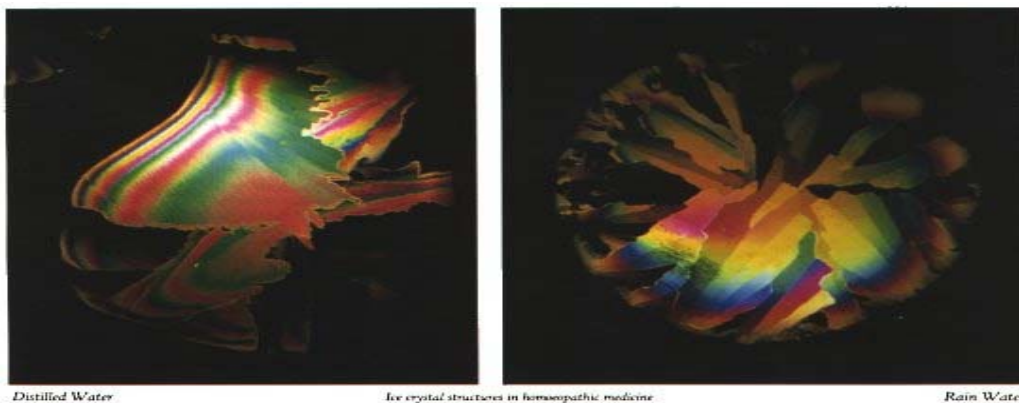
Kako djeluje homeopatija?

Autor: Paul Callinan M.Sc. N.D. D.Hom

Nedavno je homeopatska medicina podignuta na novi nivo kontroverzije u svijetu medicinske znanosti. "Nature", prestižni magazin na polju biomedicine, napravio je nezapamćeni istup objavljivanjem upozorenja čitateljima da se suzdrže prosudbe glede jednog njihovog objavljenog istraživačkog dokumenta. Autor i voditelj eksperimenta, prof. Jacques Benveniste iz francuskog medicinsko-istraživačkog vijeća (French medical research council), bio je izložen poruzi, ismijavanju i kritičnom propitivanju njegovih eksperimentalnih postupaka zbog toga jer su rezultati koje je objavio poduprli i potvrdili homeopatsku medicinu.

Paul Callinan, jedan od nekolicine Australskih istraživača na polju homeopatije, daje osvrt na prošlost i sadašnjost ove konkurentske medicine.

Nastajući profil homeopatije proizveo je nešto poput dileme u svijetu homeopatije: da li ona stvarno djeluje? Odluka zahvaća duboko: ako homeopatska medicina nije ništa drugo do li prijevara, šarlatanstvo ili placebo, kao što će većina protivnika tvrditi, tada je veliki broj kompetentno educiranih homeopata i doktora, zajedno sa nebrojenim tisućama praktičara laika bio zaveden. Njihovi milioni pacijenata, uključujući mnoge vođe država i istaknute članove nekoliko Europskih kraljevskih obitelji, pali su kao žrtve najuspjelije medicinske prijekure ikad izvršene. U drugu ruku, ako je homeopatska medicina djelotvorna, tada je po prvi puta u više od sto godina zapadni svijet na rubu razvoja potpuno novog sistema medicine. Ti su lijekovi netoksični i lako se proizvode, a k tome još su i vrlo jeftini.

Tijekom 170 godina svog postojanja, homeopatija je bila središte kontinuirane i često gorke medicinske kontroverze. Posebno je bila osporavana od strane ortodoksne medicine, poznate još kao - alopacija. Ali nedavno, istraživanja zajedno s potporom pacijenata dobivaju značajan porast. Ipak, radije nego da bude pozdravljena kao mogućnost novog medicinskog proboja ka boljem zdravlju za sve, ona biva ismijavana, ignorirana i sistematski potiskivana.

Očito, nešto je pogrešno. Problem je u tome da homeopatski lijekovi mogu biti razrijeđeni tako ekstremno da može biti pokazano fizikom, kemijom i matematikom da u konačnoj dozi nema ničega osim vode. Tako očito dolazimo do zaključka da bilo kakav medicinski efekat nije ništa drugo nego li placebo, a homeopati su oboje, i varalice i šarlatani.

Ipak, porijeklo homeopatske medicine je oboje, i ortodoksno, i vrijedno poštovanja. Homeopatija je razvijena u Njemačkoj prema istraživanjima Dr. Samuel Hahnemann-a (1755-1843), koji uz to što je bio iskusan ortodoksni liječnik, isto tako bio i kompetentni kemičar, dobar mineralog i botaničar, i mogao je prevoditi na 8 različitih jezika. Njegovo istraživanje proizlazi iz nezadovoljstva sa uobičajenom medicinskom praksom toga vremena: rutinsko puštanje krvi, pompozno čišćenje purgativima te upotreba velikih doza nepročišćenih lijekova. Za vrijeme prevođenja Cullen-ove Materie Medice na njemački jezik bio je pogođen sa do tada neistraženom medicinskim opažanjem, prvobitno spomenutim od strane Hipokrata. Cullen je bio predložio da primjetan uspjeh sa kininovcem (ekstrakt oguljene kore stabla kininovca) u tretmanu malarije jest zbog njegove vrijednosti kao tonika za želudac. Hahnemann se sa time nije složio i u svom istraživanju po tom pitanju odlučio je sam uzeti spomenuti ekstrakt. Na njegovo iznenađenje, razvio je grupu simptoma neobično sličnih poput onih u malarije koju je običavao tretirati. Svi su simptomi nestali kada je prestao sa uzimanjem ekstrakta kininovca. Daljnja primjena na sebe i članove njegove obitelji uvijek bi proizvodila iste simptome koji su se razlikovali jedino u svom intenzitetu.

To je bio čudan fenomen, nezabilježen u medicinskoj literaturi toga doba. Lijek koji je bio djelotvoran u pojedinoj bolesti proizvodio je sličnu skupinu simptoma u zdrave osobe kada bi bio dan u dostatnoj dozi. U potrazi za prijašnjim spominjanjem te pojave ustanovio je da se prvi puta spominje u Hipokratovim zapisima (460-377 pr.ne), koji se od strane ortodoksne medicine smatra ocem moderne medicine. Hipokrat je bio rekao da se slično može izliječiti sličnim: da se povraćanje može zaustaviti tako da se tjera na povraćanje i da se bilo koja bolest izazvana nekim sredstvom može uspješno tretirati sličnim sredstvom.

Zakon sličnosti

Od tuda je Hahnemann izveo prvi aksiom homeopatije: Simila Similibus Curentur - Slično se sličnim liječi, još poznato i kao Zakon sličnosti - i tako je započelo njegovo životno djelo. Do 1821 napravio je dva kapitalna djela: Organon medicine, koji utjelovljuje principe homeopatskog pristupa medicini, i njegovu Materia Medica Pura-u, koja pokriva učinke 64 lijeka.

Taj pristup medicini predstavlja dramatičan odmak od postojeće metode. Alopatski pristup se sastojao od utvrđivanja postojanja neke bolesti, razjašnjavanja njenih simptoma i zatim testiranja različitih lijekova za nju, korištenjem principa suprotnosti. Primjerice bolest popraćena vrućicom i dijarejom, pozivala bi na kombiniranu upotrebu lijekova koji bi bili anti-febrilni i drugi koji bi normalno izazivali konstipaciju, i tako bi na grub način bila postignuta ravnoteža korištenjem nekoliko prikladnih lijekova zajedno. Homeopati su probali drugačijim pristupom: prvo testirati supstancu za medicinsku upotrebu, kako kažu, dajući ju zdravim dobrovoljcima i pažljivo bilježiti sve simptome koji su dobiveni. To je poznato kao dokazivanje. Jednom kada je slika simptoma upotpunjena kroz brojna dokazivanja tada se može procijeniti kao korisna protiv bolesti sa sličnom grupom simptoma. Supstanca koja proizvodi apsurdan set simptoma kao što su svjetlo crveni otvori i plavo-zeleni iscjedci npr., imala bi malu upotrebnu vrijednost u homeopatskoj kliničkoj upotrebi jer se simptomi toga tipa rijetko susreću. No, supstanca koja stvara iscjetke u nosu, vodenaste crvene oči i često kihanje, imala bi veliku vrijednost u tretiranju peludne groznice. Obični luk stvara upravo takve simptome (nebrojeni kuhari mogu posvjedočiti), i upotrebom gore spomenutog sistema testiranja, luk je ostvario sigurno mjesto u homeopatskoj medicini. U suštini, alopatska medicina uključuje zakon suprotnosti, a homeopatska medicina zakon sličnosti.

Potenciranje

Na prvi pogled homeopatski pristup medicini izgleda kontradiktoran. Zsigurno, iskustvo će nam govoriti da izlaganjem osoba koje pate od peludne groznice luku, samo donosi još patnje toj osobi i čini joj prije loše nego li dobro. Homeopati se sa time ne bi složili, ali uz dva uvjeta.

Prvo, simptomi se moraju blisko podudarati prije nego li će luk imati terapijskog efekta; to je uvršteno u njihov Zakon jednog lijeka, koji tvrdi da će najbolji rezultati biti dobiveni od najslabijeg lijeka danog u jednoj dozi. Tada će peludna groznica, nakon početnog pogoršanja simptoma (u daljnjem tekstu - agravacija), biti značajno poboljšana.

Drugo, ako su početne doze luka dovoljno razrijeđene, biti će vrlo malo agravacije ako

Centesimal scale	Decimal scale	Concentration
	1x	10 ⁻¹
1c	2x	10 ⁻²
2c	4x	10 ⁻⁴
3c	6x	10 ⁻⁶
6c	12x	10 ⁻¹²
12c	24x	10 ⁻²⁴
15c	30x	10 ⁻³⁰
30c	60x	10 ⁻⁶⁰
200c	400x	10 ⁻⁴⁰⁰
1 000c (1M)		10 ^{-2 000}
10 000c (10M)		10 ^{-20 000}
100 000c (CM)		10 ^{-200 000}
1 000 000c (MM)		10 ^{-2 000 000}

slika 2

uopće, prije nego nastupi poboljšanje. U stvari, homeopati gledaju na razrjeđivanje ka beskonačno malenim stupnjevima kao prijeko potreban sastavni dio pripreme njihovih lijekova. To je uvršteno u drugi postulat važan za liječenje; Zakon o minimalnoj dozi. To znači da je najdjelotvornija doza za određeni poremećaj ona koja je minimalni iznos potreban da navede organizam na reakciju. Dati samo jednu dozu razrijeđene supstance, kažu homeopati, i tada čekati na povoljnu reakciju. Nakon nastupa željenog poboljšanja dati sljedeću dozu samo onda kada je poboljšanje prestalo.

Upravo je razrjeđivanje homeopatskih lijekova toliko sporno i najveća je prepreka njihovom širem prihvaćanju. Proces je poznat kao potenciranje, a uključuje slijed postepenog razrjeđivanja i ritmičkog protresanja koji se naziva sukcesija. U uobičajenoj situaciji, 1 dio izvorne supstance je dodan u 9 dijelova vode i ritmički je protresan. To je poznato kao razrjeđenje 1x (decimalno) ili 1 dio u 10. Jedan dio toga razrjeđenja se tada uzima i dodaje u drugih 9 dijelova vode i ponovo se protresa da bi dobili razrjeđenje 2x, ili 1 dio u 100. Isto tako nastaje razrjeđenje 3x što je u stvari 1 dio u 1000. Ta su razrjeđenja poznata kao potencije (potenciranje), a mogu biti ponavljana vrlo veliki broj puta.

Razrjeđenja se također rade i u centezimalnoj skali, ili 1 dio u 100, dajući 1c, 2c, itd. Potrebno je vrlo malo mentalne matematike da bi se zaključilo da proces razrjeđivanja na taj način (bilo decimalni ili centezimalni) vrlo brzo razrjeđuje prvobitnu supstancu.

Slika 2 daje pregled potencija, i njihova odgovarajuća razrjeđenja. -

Avogadrova granica

U praksi su korištena sljedeća prikladna razrjeđenja:

Niske potencije: 1x do 30x, ili 1c do 15c.

Srednje potencije: 30c do 200c.

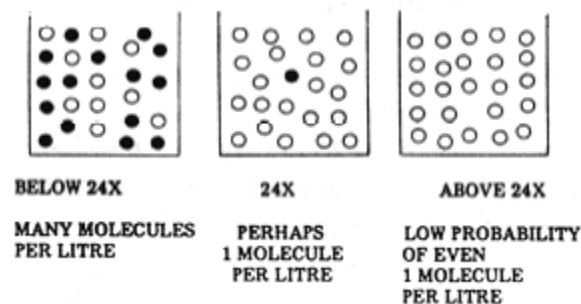
Visoke potencije: iznad 200c.

Stoga su niske potencije najmanje razrijeđene i još uvijek mogu sadržavati značajne količine prvobitne supstance. Ali već je kod 12c ili 24x dosegnut Avogadrov limit te je kod te koncentracije malo vjerojatno da će čak ijedna molekula prvobitne supstance biti prisutna u jednoj litri pripravka. Iako se Avogadrova granica pojavljuje već kod niskih potencija, homeopati drže da, unatoč tome što bi se moglo očekivati, snaga lijeka se pojačava kako potencija postaje viša. Tako ima vrlo malo mjesta sumnji da pacijenti tretirani visokim potencijama dobivaju išta drugo osim vode.

Homeopatske otopine

Dok je toksičnost takvih lijekova očito vrlo mala, njihova učinkovitost postaje ozbiljno upitna, jer razrijeđenja iznad 12c prema farmakološkom stajalištu mogu biti odbačena kao potpuno inertna. Ipak potencije u rasponu od srednjih do visokih razrijeđenja su normalno radno područje homeopatije, a izjavljivanja su mnoga frapantna izlječenja. Prvi i očiti odgovor je izjava da je djelovanje u uspješnim slučajevima čisti placebo, a lijek je koristan samo u onih koji su sugestibilni i lakovjerni. Da nije tako, drže homeopati koji potvrđuju izlječenja djece, životinja, nesvjesnih pacijenata, onih sa zaraznim bolestima, i onih sa duboko ukorijenjenim kroničnim poremećajima. Uz napomenu, da su klinički pokusi impresivni. Prema tome, medicinski zaplet se pojačava.

FIG. 2 The homeopathic dilutions.

slika 3

Klinički pokusi

Rani homeopati su svi bili obrazovani alopati, i jednom kada su bili uvjereni u uspješnost homeopatskih lijekova više nisu osjećali potrebu bilo što dokazivati bilo kome. Napokon, bili su uvježbani da koriste bilo koji lijek koji su smatrali prikladnim za svog pacijenta. Također su nastojali stvarati što je manje moguće buke oko korištenja homeopatskih lijekova koji su već smatrani sumnjivima unutar njihovih vlastitih krugova. U svakom slučaju, najveći je dio njihovog vremena proveden u dokazivanjima kako bi se proširio broj poznatih i korisnih lijekova, a vrlo malo je provedeno u kliničkim pokusima. Kao rezultat, uzmimo jedan događaj značajnog opsega koji je izbacio homeopatsku medicinu na otvoreno. Europska epidemija kolere iz 1832.god., koja jest baš jedna takva prilika. Prema rezultatima svih promatrača, homeopati su imali daleko višu stopu oporavka pacijenata nego alopati, a postoji i opširan izvještaj da je u tijekom Parizu, cijena homeopatskih lijekova porasla 100 puta. U Rusiji (za koju se govori da je ishodište te epidemije), izvješće generalnog konzula pokazuje da je od 1270 slučajeva tretiranih homeopatijom bilo 1162 koji su se oporavili, a samo ih je 182 umrlo, dajući stopu mortaliteta manju od 10%. Nasuprot tome, stopa mortaliteta kod alopatskog tretmana bila je 60% do 70% (1).

Slijedom homeopatskog uspjeha u epidemiji, medicinska zainteresiranost za homeopatiju biva u velikom porastu i tijekom vremena do sljedeće Europske epidemije kolere u 1854.god. već je bila osnovana Londonska homeopatska bolnica. Njeni kapaciteti su u

potpunosti bili posvećeni žrtvama kolere, a rezultati su bili impresivni. Homeopatska stopa mortaliteta je bila 16.4%, u usporedbi sa alopatskom stopom mortaliteta od 51,8%. Slični uspješni rezultati bili su nevoljko prijavljeni i u mnogim drugim zemljama (2). Sve bolnice i liječnici u Britaniji moraju podnositi detaljne izvještaje o liječenju i rezultatima liječenja kolere, a konačne rezultate iznosi Britansko medicinsko vijeće u svojoj Plavoj statističkoj knjizi. No, podaci iz Homeopatske bolnice su namjerno ispušteni, te su bili podneseni tek nakon značajnog protesta. Međutim, kao službeni razlog za ispuštanje, navedeno je da bi uključivanje homeopatskih podataka "dalo neopravdanu potvrdu empirijskoj praksi, slično kočenju podrške istini i napretku znanosti".

Takva reakcija obojana predrasudom i licemjerjem prema uspjehu homeopatske medicine jest tipičan problem koji je pohodio napredak znanosti tijekom mnogih stoljeća. Osobito je ortodokсна medicina dobro poznata po slabom slijeđenju i izlaženju u susret inovativnim promjenama te istraživačkim probojima sa potrebnim stupnjem znanstvene objektivnosti i tihog ohrabrivanja. Čak su i unutar vlastitog kruga, neki od najvećih inovatora, kao što su: Lister, Jenner i Harvey, pretrpjeli ismijavanje i profesionalno proganjanje zbog otkrića koji su kasnije postali glavni oslonci medicinske prakse. Kao reakcija na homeopatski uspjeh, moderni ortodokсни odgovor je bio poziv za još kliničkih ispitivanja. Dajte nam kontrolirana ispitivanja, rekli su mnogi alopati, pa ako su uspješna prihvatit ćemo medicinu.

Nakon toga su pokrenuta brojna klinička ispitivanja ali mnoga sa slabom kontrolom. Neka od boljih ispitivanja su ovdje ukratko prezentirana. Oni koji traže potpuniju listu najbolje da pogledaju izvrstan prikaz od Scofield-a (3).

Iperit

Među najboljim, ranim, kontroliranim kliničkim ogledima, bio je onaj proveden od strane združenog Londona i Glasgowa tijekom drugog svjetskog rata, s ciljem da se pronađe način prevencije i tretiranja opekline nastalih uslijed djelovanja iperita. Iperit u 30c potenciji, dan kao prevencija, značajno je smanjio pojavljivanje dubokih i srednjih opekline. Također su i lijekovi rhus-t i kali-bi, dali statistički značajan rezultat u tretmanu (3).

Reumatoidni artritis

Pokusi koji su bliže sadašnjosti bili su provedeni 1978.god. u Glasgowskoj homeopatskoj bolnici, koji sada izranjaju kao okosnica homeopatskih istraživanja. Gibson i njegovi suradnici sprovodili su dvostruko slijepu usporedbu niza homeopatskih lijekova (usklađenih sa individualnom slikom simptoma), te su usporedili rezultate sa onima od salicilata i placeba u tretiranju reumatoidnog artritisa. Oni su pokazali da su pacijenti pod homeopatskim lijekovima statistički bolje reagirali nego oni koji su primali salicilate; osim toga 42 posto homeopatske grupe su bili u stanju prekinuti sve druge tretmane tijekom godine (3).

Primjedbe na metodu pokusa dovele su do još strože oblikovanog pokusa u 1980-oj god., gdje je pacijentima dan ili homeopatski lijek ili placebo ali im je bilo dozvoljeno da nastave sa ortodoksnim protu-upalnim lijekovima. Homeopatska grupa je pokazala značajno poboljšanje što je potvrđeno brojnim testovima, u usporedbi sa pacijentima koji su primili placebo. Zabilježeno je da je homeopatija sigurnija i ništa manje efikasna alternativa u odnosu na današnje uobičajene klasične lijekove za tretiranje reumatoidnog artritisa (3).

Peludna groznica - rascjep se širi

Jedan od najskorijih kliničkih pokusa i svakako najkontroliraniji do današnjeg datuma, bio je poduzet u Glasgowskoj homeopatskoj bolnici od strane Dr. David Taylor Reilly-a, školovanog alopate. Tvrdnja da su homeopatski lijekovi placebo, bila je testirana u slučajnom, dvostruko slijepom, placebo kontroliranom pokusu. Učinci homeopatskog

preparata spravljenog od mješavine peludi različitih trava (30c potencija, nema prisutnih molekula prvobitne peludi) bili su uspoređeni sa onima od placeba u 144 pacijenta sa aktivnom peludnom groznicom. Homeopatski tretirani pacijenti pokazali su statistički značajno smanjenje simptoma prema procjeni, kako samih pacijenata, a isto tako i liječnika. Nije se pojavio dokaz koji bi podupro ideju da placebo efekt objašnjava kliničku reakciju na homeopatske lijekove (4).

Objavljivanje ovog potonjeg rada u "Lancet-u", nedvojbeno najprestižnijem medicinskom časopisu u svijetu, pokazuje dubinu prodora homeopatske medicine u alopatski svijet. Kontroverza koju je izazvao, pokazuje stupanj kristalizacije kolektivnog alopatskog uma. Ovdje je na kraju dokaz ipak bio pozitivan u toliko zagovaranom dvostruko slijepom pokusu, no kolektivna je reakcija bila sve samo ne pozitivna. Iako su neki od dalekovidnijih dopisnika sugerirali mogućnost da je rođena nova kemija i fizika, ipak je dominiralo oslanjanje na farmakologiju u alopatskom načinu razmišljanja. Reakcije na lijekove su uzrokovane molekulama supstance lijeka koji je u interakciji sa tjelesnim tvarima, razmišljaju oni, te ako nema molekula lijeka u preparatu tada nije moguća druga reakcija već je to placebo efekat. Eksperiment je samo testirao jedan placebo nasuprot drugome. Činjenica da je dobivena statistički značajna razlika za jedan od "placeba", očito je smatrana kao nevažna i ukazuje na to da problem uopće nije znanstveni, već je prije ekonomske i emotivne prirode.

Farmakološka potpora

Logički, jedno od prvih područja za istražiti u potrazi za potporom (ili izostanak iste) homeopatiji jest u području farmakologije, ili u djelovanju lijeka. I suprotno očekivanjima, pojavljuje se neočekivana potpora.

Pitajte farmakologa o biološkom efektu vrlo niskih koncentracija uobičajenih supstancija na živim organizmima i odgovor će biti da je tipično reakcija vrlo mala ili je nema. Upitajte dalje za teoretsku potvrdu i uskoro ćete se naći suprostavljeni sa jednim od farmakoloških nezaobilaznih alata, krivuljom ovisnosti učinka o dozi. Ukratko, krivulja ilustrira jedno od praktičnih pravila u korištenju lijeka: da povećana doza lijeka daje pojačani učinak, dok smanjena doza lijeka daje smanjeni učinak, a vrlo niska doza uopće ne daje učinak.

Letimičan pogled na krivulju u slici 4 pokazuje da farmakološki preporučena doza lijekastoji u području ED₅₀, doza koja daje 50% ukupnog ili maksimalnog učinka. Homeopatsko područje interesa, s druge strane pak, nalazi se na samom početku krivulje, u području takozvane granične doze (threshold dose).

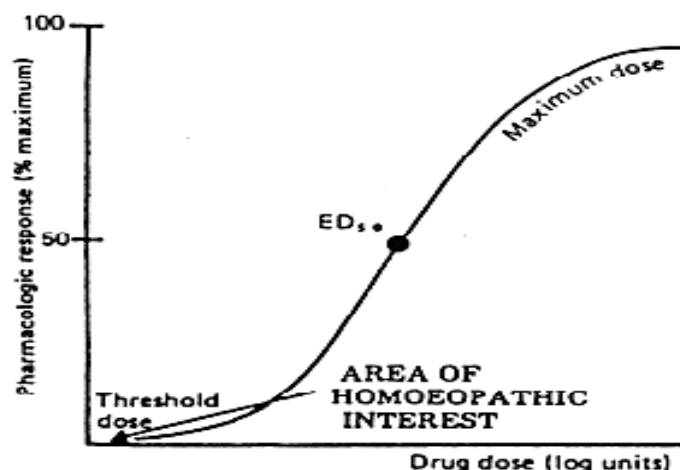
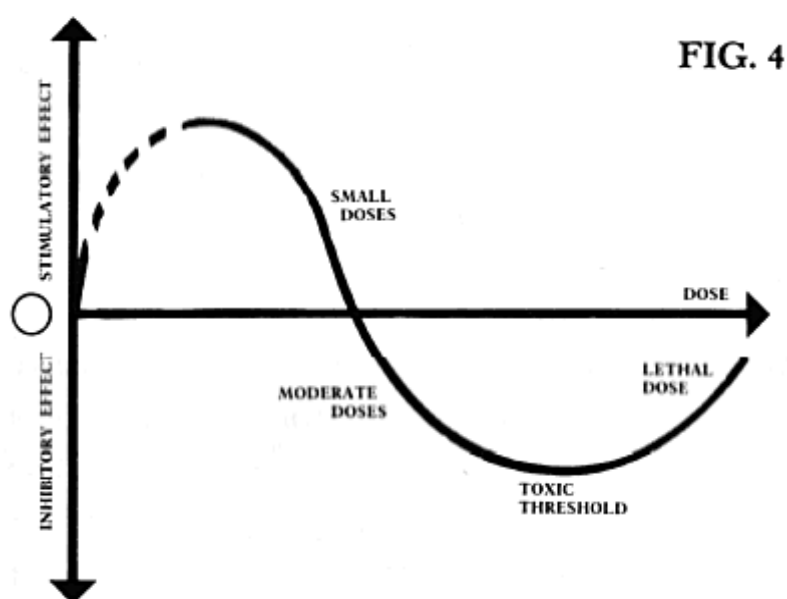

FIG. 3
A typical pharmacological Dose-Response Curve

slika 4

Područje granične doze je obično izbjegavano u standardnim farmakološkim testiranjima lijekova, zbog dva razloga. Prvi je u tome da granične doza leži u području koje je na priličnoj udaljenosti od ED50, tako da je istraživanje tog područja u stvari gubljenje vremena. Ali drugi razlog je daleko više interesantan. granične doza je područje gdje su dobiveni paradoksalni i kontradiktorni rezultati, koji se ne mogu s jednostavnošću objasniti uobičajenim terminima. Ponovo, najjednostavnije je to izbjegavati u testiranjima. Ali na samom dnu leži činjenica da su mnogo godina farmakolozima poznati rezultati dobiveni u području granične doze, pa su ih jednostavno izabrali ignorirati. Radeći tako, nehotice su odveli cijelu ortodoksnu podršku u jedno sasvim drugačije područje medicine.

Interesantno je da je jedan od prvih zakona farmakologije, poznat kao Arndt-Schultzov zakon, već ranije opisao homeopatski efekt. Formuliran od Arndt-a u 1888.god., i ponovo formuliran od Hueppe-a nekoliko godina kasnije, zakon je utvrdio temelje za ono što je trebalo biti usporedni razvoj alopatske i homeopatske medicine u nadolazećem stoljeću. On tvrdi: *Za svaku supstancu, mala doza stimulira, srednja doza inhibira, a velika doza ubija.*

Graphical representation of the Arndt - Schulz Law

slika 5

Alopatska medicina, sa njezinim naglaskom na srednje doze, djeluje u inhibirajućem području skale. Rezultat se može vidjeti u tipičnim inhibirajućim medicinskim proizvodima: antihistaminici, antibiotici, antacidi, antitusici itd., postavljajući osnovu za takozvani potiskujući učinak lijekova.

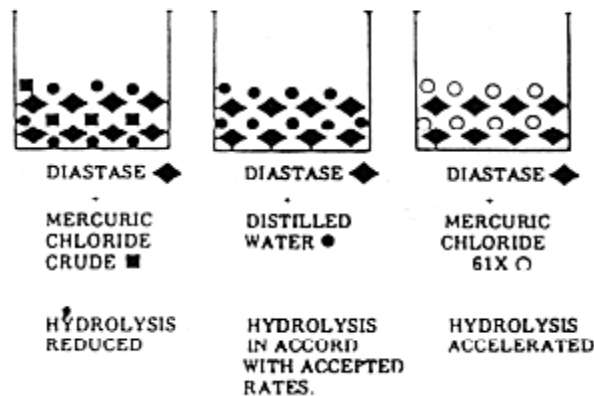
Za razliku od toga, homeopatska medicina počinje na stimulirajućem području krivulje i pomiče se ulijevo, u područje sve manjih i manjih doza. Njen naglasak je na stimuliranju prirodnih, uravnotežujućih tjelesnih mehanizama, kao što se može vidjeti iz njene filozofije prirodne regeneracije tijela kroz obnavljanje vitaliteta, koncept koji je također blizak naturopatskom mišljenju.

Boyd-ov pionirski rad (12) zajedno sa Arndt-Schultzom zadužuje homeopatiju jer je u ranim 1940-im godinama sa serijom čvrsto kontroliranih eksperimenata postavio temelje za kasniji rad na temu - kako bi homeopatska medicina mogla djelovati. Boyd je radio sa enzimom maltazom, za koju je već bilo poznato da je moguća inhibicija velikim dozama soli živinog klorida te je izmjerio njegovu brzinu kod hidrolize škroba. On je također koristio brojne, homeopatski pripremljene otopine živinog klorida, uključujući homeopatsko razrjeđenje 61x u kojoj vjerojatno nije bilo prisutno ništa od prvobitno

upotrijebljene soli - bila je to čista voda. Također je radio i sa destiliranom vodom koristeći ju za kontrolu. On je pokazao da velike doze živinog klorida inhibiraju aktivnost maltaze, kao što je to do tada već bilo poznato te da destilirana voda također nije imala učinka. No on je također pokazao sa statistički značajnim rezultatom da je živin klorid 61x ubrzao aktivnost enzima.

Osim što podupire Arndt-Schultzov zakon sada se taj eksperiment grana u više smjerova. Ako nije bilo živinog klorida u 61x potenciji ona je trebala reagirati na isti način kao i destilirana voda. Ako je u drugu ruku na neki način bila prisutna kontaminacija živinim kloridom u testnim uzorcima onda se je aktivnost enzima trebala smanjiti. No, nije se desilo ništa od toga već se je aktivnost povećala. Sa laboratorijske točke gledišta ne samo da je bilo pokazano da homeopatski lijekovi djeluju prema Arndt-Shultzovom zakonu, već su pokazali da djeluju i na ponašanje enzima.

FIG. 5 The activity of malt diastase

slika 6

Homeza: Novi proboj

Potražite Arndt-Shultzov zakon u modernim udžbenicima farmakologije i biti ćete sretni ako ga uopće nađete spomenutog, a kamoli razrađenog. Kako je alopatski interes otišao dalje u inhibitorni dio Arndt-Shultzove krivulje tako je i spomenuti zakon nestao iz udžbenika, a isto tako farmakološka krivulja ovisnosti o dozi izbjegava područje granične doze. Čini se da je unatoč obećavajućem početku, teoretska potpora homeopatiji, umrla prirodnom smrću.

Kako bilo, nedavno je dalja podrška homeopatiji došla iz sasvim neočekivanog pravca: sa područja toksikologije ili djelovanja otrova. Počevši sa 1960.-om, počeli su se akumulirati podaci o tome da otrovne supstance mogu imati dva efekta na žive organizme (5). U velikim dozama oni inhibiraju metabolizam te neopozivo uzrokuju smrt, kao što je dobro poznato. Ali u niskim dozama one izazivaju stimulirajući efekt, potpuno neočekivana reakcija i neobjašnjiva današnjom medicinskom znanosti. Nedavno se potočić pretvorio u bujicu kada su toksikolozi krenuli istraživati novi fenomen homeze, ime koje je dano prema stimulirajućem efektu niskih nivoa obično otrovnih supstanci (6-11). Arndt-Shultzov zakon nije umro - samo se ponovo pojavio pod novim imenom.

Rezultati istraživanja su nepotpuni ali smjer kretanja je neizbježan. Dokazi potekli iz eksperimenata, na ljudima i životinjama, pokazuju homezu kao rezultat koji se pojavljuje u svim testiranim biološkim područjima uz rastuću podršku u istraživanjima. To pokazuje da sve supstance (uključujući pesticide i kancerogene spojeve) koje pokazuju inhibirajuće djelovanje u visokim koncentracijama imaju stimulirajuće djelovanje u niskim koncentracijama.

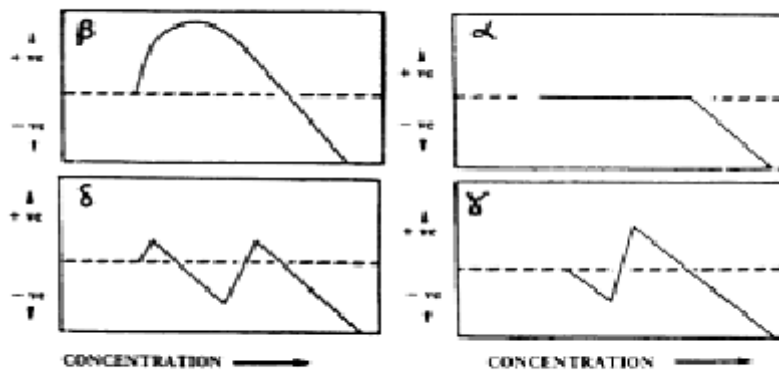
Tipične krivulje ovisnosti odziva o koncentraciji razvijene u istraživanju homeze (6)

Alfa krivulja je najočekivaniji uzorak, te je pretpostavljeno da opisuje djelovanje lijekova u ljudi kako se koncentracija progresivno kreće od niskih ka postepeno sve više inhibirajućim koncentracijama. To je pokusna krivulja koja je dodijeljena onim lijekovima koji još nisu u potpunosti testirani na stimulirajuću reakciju.

Beta krivulja je najčešće uočeni uzorak koji se odnosi na ljudske reakcije na veći dio testiranih lijekova. Ona pokazuje tipičnu krivulju kao što je predviđeno Arndt-Shultzovim zakonom ali (razumljivo) nije testirana u toksičnom i smrtonosnom opsegu doza.

Druge dvije krivulje u gama i delta formi su bile zabilježene tamo gdje su bili dostupni podaci za biološki odziv na opseg niskih doza. Kako bilo, općenito su podaci za taj opseg manje dostupni tako da je pouzdanost tih krivulja nepoznata sve dok ne budu dobiveni daljnji podaci.

FIG. 6

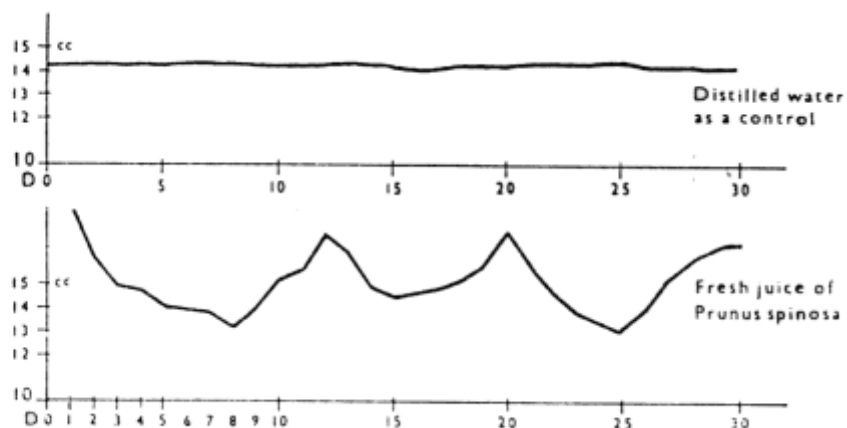
Typical concentration-response curves developed in Hormesis research⁶

slika 7

Homeopatsko istraživanje je proizvelo postojane rezultate pokazujući osnovnu strukturu krivulje hormoneze i Arndt-Shultzovog zakona. Ali istraživanje se nastavlja: kako je supstanca lijeka postupno razrjeđivana, biološka reakcija se kreće između stimulacije i inhibicije kao što se vidi iz hormoneze gama i delta krivulja. To periodičko ponašanje homeopati su nazvali ritmičnost i predstavlja jedan od nekoliko velikih i neobjašnjenih fenomena u djelovanju homeopatije. Ali jedan faktor je utvrđen: kako razrijeđenje ide u krajnost, a koncentracija izvornog lijeka približava se nuli, biološka se reakcija smanjuje osim ako je razrijeđena otopina protresana u skladu sa tradicionalnom homeopatskom praksom.

FIG. 7

A typical rhythmicity curve of the homeopathic remedy *Prunus Spinosa*

slika 8

Tipična ritmičnost krivulje homeopatskog lijeka *Prunus spinosa*

Implikacije hormoneze su ogromne i zaslužuju njihovu vlastitu priču ali nekoliko ovdje spomenutih točaka mogu naznačiti budući pravac.

- pesticidi koji su u svojim visokim koncentracijama toksični za štetnike, mogu izazvati proliferaciju njihovog rasta u niskim koncentracijama, kao što se može dogoditi ispiranjem tla koje sadrži pesticide kišnicom, i u sabirnim riječnim sistemima. Ekološka vrijednost njihove primjene će se srozati.
- svaka supstanca koja uzrokuje karcinom na isti će način biti vidljiva kao anti-kancerogena u njenom djelovanju u opsegu niskih doza
- trenutna strategija raznih zavoda u ovoj zemlji (Australija op. prev.) jest u davanju biljaka u visokim dozama pokusnim životinjama (ako od upotrebe te biljke nastane karcinom onda oni zabranjuju upotrebu te biljke u bilo kojem opsegu doza) postati će kontraproduktivno. Bilo koja biljka koja uzrokuje karcinom u visokim dozama poslije će se pokazati kao zaštita protiv istog karcinoma u opsegu niskih doza, prikladnu za ljudsku upotrebu.

Kako djeluje homeopatija?

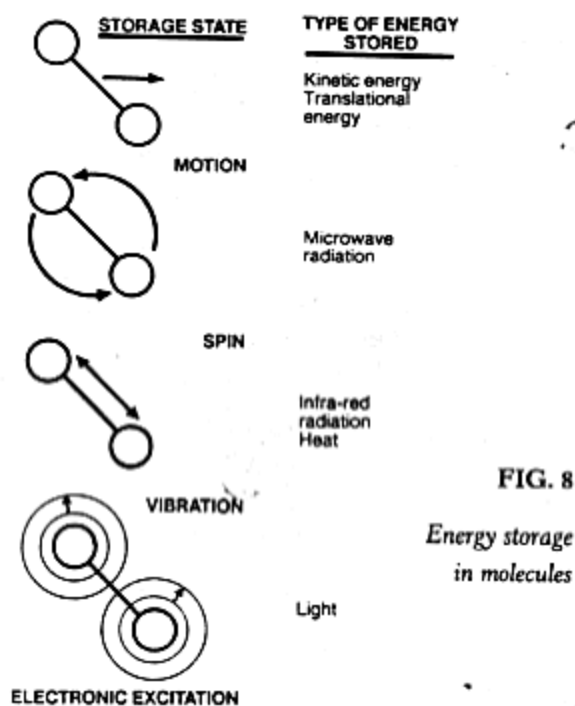
Glavni problem u prihvaćanju homeopatije od strane medicine leži u razjašnjenju mehanizma djelovanja. Osobito, da li postoji model koji prihvatljivo objašnjava njenu kliničku efikasnost i uspjeh u pokusima?

U razvoju radnog modela, istraživačko mišljenje se kretalo otprilike ovako: pretpostavimo da je lijek djelotvoran čak i kada može biti dokazano da u njemu vjerojatno nije preostala niti jedna molekula u pojedinoj dozi (zbog razrjeđivanja), tada učinkovitost doze mora biti u samim molekulama vode budući da je to sve što je ostalo. Za vodu samu po sebi možemo pretpostaviti da u ovome slučaju nema učinka budući da je doza mala, te bi efekt uvijek trebao biti isti. Odgovor mora ležati unutar molekula vode, a jedina stvarna mogućnost je u tipu energije koji su molekule pohranile.

Skladištenje energije u biološkim sustavima unutar molekula prije se nalazi u području biofizike nego u području biokemije. Biofizika je novo područje koje je tek nastalo unutar posljednjih dvadesetak godina. Još uvijek nije uključena u medicinski kurikulum na fakultetima u nekom značajnijem opsegu i tek sada počinje ostavljati utjecaj u biološkim znanostima. Stoga nije čudno da postojeći medicinski svijet zna premalo o njenom postojanju, ili o sadržanom obećanju o objašnjenju djelovanja različitih vrsta energetske medicine kao što su: homeopatija, akupunktura, psihičko i duhovno iscjeljivanje i radionika.

Skladištenje energije

Molekule poput vode mogu skladištiti energiju na četiri različita načina: kinetički, rotacijski (energija vrtnje), vibracijski i elektronskim pobuđenjima. Neki vidovi skladištenja mogu uskladištiti više energije od drugih, stoga ćemo početi sa najnižim, najmanje energetskim modom skladištenja, a to je kinetička energija ili energija gibanja. Molekule pohranjuju kinetičku energiju u brzini. To je ono svojstvo u plinovima i tekućinama koje uzrokuje pritisak (poput pritiska zraka) posredstvom kontinuirane kolizije molekula sa površinama kao što je naša koža, a također uzrokuje pojavu mnoštva kemijskih reakcija. Na sobnoj temperaturi je energija koju sadrže te molekule niska, u usporedbi sa ostalim stanjima. To je način neprikladan za homeopatiju budući da se energija neprekidno mijenja sudaranjem te se time bilo koja pohranjena energija smanjuje.

Pohrana energije unutar molekula - slika 9

Rotacija i mikrovalno kuhanje

Rotacijska energija nalazi se u plinovima i tekućinama ali ne i u krutim tvarima, gdje jače sile privlačenja među molekulama sprečavaju rotaciju. Također nije nađena niti u vodi sve do 42 °C, što je faktor od velikog značaja za žive organizme čiji je voda sastojak sve i do 90 postotaka, a u ljudima do oko 50 do 80 %. Zagrijavanjem vode na oko 42 °C uzrokuje dovoljno prekida u molekularnim vezama čime omogućujemo nastanak rotacije, a to je točno ona temperatura na kojoj ljudi počinju umirati. Općenito životni procesi drže sigurnu udaljenost od temperaturnog opsega od 42 °C do 45 °C. Rotacijska energija u molekulama korespondira sa mikrovalnim zračenjem, što je jedan od razloga zašto je to zračenje smrtonosno. To je također i naznaka potencijalne snage na taj način uskladištene energije - dovoljno snažne da skuha hranu. Ali ona je neprikladna za homeopatiju stoga jer na sobnoj temperaturi stanje uskladištene rotacijske energije u vodi nije aktivno.

Elektronska pobuda

Na krajnjem vrhu ljestvice je elektronska pobuda, ista ona stvar koja daje snagu laserima velike snage i intenziteta. Pobudite elektrone koji kruže u molekulama tvari u

višu orbitu i energija je uskladištena. Zatim ih zajedno spustite, a one će tada emitirati svjetlosni impuls. Taj impuls može biti dovoljne snage da progori rupu kroz oštricu britve, prereže tkivo kod operacije ili zaustavi vojni tenk - zavisno od toga koje su molekule korištene i koliko snažno su elektroni pobuđeni. To nije pogodno za homeopatsku medicinu jer su pobuđeni elektroni nestabilni, i oslabiti će u djeliću sekunde.

Skladištenje energije vibracija

Energija vibracija nalazi se na pola puta između energije kuhanja u mikrovalovima i destruktivne moći lasera. Iako u fizici ima prihvaćeno mjesto kao sredstvo skladištenja energije, imala je šaroliku ulogu u znanosti medicine zbog svoje povezanosti sa medijima koji padaju u trans, psihičkim fenomenima, i izvan osjetilnom percepcijom. Energiju vibracija možemo naći u molekulama kroz sva tri agregatna stanja materije - čvrsto tekuće i plinovito. Ona je odgovorna za pojave kao što je promjena volumena metala kada se zagrijavaju i za prijenos topline pomoću svojstva vodljivosti materijala. Titranje molekula se pojačava kada molekule upijaju energiju koja kasnije može biti reemitirana, obično u infra-crvenom dijelu spektra gdje se također nalazi toplina.

Ona je pohranjena u energiji titraja u molekulama vode tijekom procesa sukusije tako da tu homeopatska medicina polaže mnogo nade u znanstveno objašnjenje njezinog djelovanja. Pretpostavlja se da tijekom procesa kolizije vibracijska energija biva razmijenjena između izvornog lijeka i vode, i da voda postaje nositelj vibracijskog otiska. Daljnja sukusija produbljuje vibracijski otisak što pojašnjava zašto se smatra da lijekovi imaju jače djelovanje kako se povećava razrjeđivanje. Nadalje smatra se da nije samo energija ta koja se pohranjuje već i informacija koja omogućava razlikovanje lijekova zavisno od supstance koja je korištena, te da svaka supstanca ostavlja drugačiji vibratorni potpis u molekuli vode. Na taj način možemo sagledati homeopatske lijekove, kao nosače informacija unesene u tijelo u obliku doze lijeka, možda nalik na biološke instrukcije.

Ako bi molekule vode bile razdijeljene jedna od druge na sobnoj temperaturi tada bi se bilo koja uskladištena vibratorna energija vrlo brzo umanjila. Ali na 250°C, oko 70% molekula vode su povezane u stabilnu heksagonalnu rešetkastu strukturu, sposobnu pohraniti značajnu količinu vibratorne energije prije nego li se raspadne. Ali pohrana vibratorne energije uzrokuje strukturalne promjene zbog toga jer će bilo koja molekula koja apsorbira energiju uvijek promijeniti svoj oblik. Stoga je prikladan način da vidimo odgovara li ovaj model tako da istražimo homeopatski pripremljenu vodu na strukturne promjene - slika 10.

FIG. 9

Structural changes in high and low potency homeopathic medicines.¹³

WORKER	PREPARATION	MEASURED	FINDINGS
BOERICKE and SMITH (1963)	12X DILUTION OF SULPHUR WITH AND WITHOUT SUCCUSION	SOLVENT STRUCTURE BY NUCLEAR MAGNETIC RESONANCE SPECTRUM	STRUCTURAL CHANGE IN SOLVENT AS THE POTENCY IS INCREASED WITH SUCCUSION. NO CHANGE IN CONTROL.
YOUNG (1975)	SULPHUR FROM 5X TO 30X WITH CONTROLS	SOLVENT STRUCTURE BY NUCLEAR MAGNETIC RESONANCE SPECTRUM	MEASURABLE CHANGES IN SPECTRA AT EACH DILUTION AND SUCCUSION. NO CHANGES FOR SOLUTIONS WITHOUT SUCCUSION OR WITHOUT SULPHUR.

WORKERS	PREPARATION	MEASURED	FINDINGS
WURMSER and LOCH 1948	SEVERAL SUBSTANCES FROM 24X TO 30X	INTENSITY AND WAVELENGTH OF LIGHT BY PHOTOELECTRIC CELL	MEASURABLE CHANGES FOR SEVERAL SUBSTANCES
GAY and BOIRON 1951-1953	DISTILLED WATER ALONE, AND WITH SMALL ADDITIONS OF SODIUM CHLORIDE 27C	DIELECTRIC CONSTANT	COULD SELECT THE SINGLE BOTTLE WITH SODIUM CHLORIDE 27C FROM 99 CONTROL BOTTLES
STEPHENSON and BRUCATO 1966	DISTILLED WATER MERCURIC CHLORIDE 1X TO 33X	DIELECTRIC CONSTANT	FOR CONTROLS, THE DIELECTRIC CONSTANT VARIED FROM 5.60 TO 6.05 FOR HOMOEOPATHIC DILUTIONS, IT VARIED FROM 2.80 TO 4.40

slika 10

Svakako jedan od vizualno najdomljivijih eksperimenata koji testira mogućnosti strukturalnih promjena nedavno je proveden, a uključuje kristale leda. U kristalnoj strukturi leda dobro se ogledava energetski status njihovih komponenata - molekula vode. To je razlog zbog čega nikada nećete vidjeti dvije istovjetne pahulje snijega, jer svaka je nastala pod malo drugačijim uvjetima. U eksperimentu su različite potencije homeopatskog lijeka, pulsatile, bile zamrznute na -100°C , a zatim su fotografirane pod polariziranim svjetlom da bi se uočile možebitne promjene kristalnoj strukturi. Rezultat je izrazito lijep, a promijene u veličini kristala sa porastom potencije pokazuju povećanu pohranu energije u vibracijskom modu.

Benveniste - šampion ili šarlatan?

U jednoj od najčudnijih epizoda u zabilježenoj povijesti znanstvenog objavljivanja radova, prestižni britanski istraživački časopis "Nature" nedavno je objavio rezultate eksperimenta koji su kako kažu urednici, sasvim nemogući. Tipično neprobavljivi naslov objavljenog rada je "Human Basophil Degranulation Triggered by Very Dilute Antiserum Against IgE" (14), kao što su jednako neprobavljivi i zaključci koje iznosi medicinskoj znanosti. Glavnu ulogu u eksperimentu su imale, specijalni tip, bijelih krvnih stanica poznatih pod imenom bazofili i antitijelo, IgE. Kada su bazofili normalno izloženi tom antitijelu njihova se kemija i unutarnja struktura mijenja, na način koji je lako provjerljiv tehnikom bojanja. Ali ono što su Benveniste i njegovi kolege otkrili bilo je to da su se promjene događale i tada kada je bilo korišteno antitijelo sve do potencije 120x. To je razrijeđenje u kome je doslovno nemoguće i za jednu molekulu antitijela da preostane u otopini. Rezultati također pokazuju poznate ritmičke promjene u reakcijama bazofila zajedno sa povećanjem potencije, čimbenik koji još stoji neobjašnjen, čak i od strane homeopata. Zamjenik urednika časopisa "Nature" je primijetio da bi dva stoljeća opažanja i racionalnog razmišljanja o biologiji trebala biti odbačena ako rezultati opstoje, jer ne mogu biti objašnjeni postojećim zakonima fizike.

Trinaest članova međunarodnog istraživačkog tima, na čelu sa prof. Benveniste-om, proveli su eksperiment nakon što su bili izazvani od strane dvojce eminentnih francuskih homeopata da opovrgnu djelovanje homeopatije, jednom za svagda, tako što će poduzeti osjetljiv, strogo kontroliran eksperiment u jednom akreditiranom istraživačkom centru. Izabrani centar bio je "University of South Paris", gdje je prof. Benveniste istraživački

direktor." Tako je sve počelo", kaže. "Izazvali su nas da dokažemo da su u krivu, a mi to nismo uspjeli".

Mahnitost koja okružuje ovaj eksperiment proizvela je jedinstvene reakcije unutar znanstvene zajednice i ujedno podvlači važno pitanje: kako se znanstveni establišment treba nositi sa neobičnim nalazima koji izazivaju same korijene uspostavljene misli? Časopis "Nature" ima svoj odgovor: šalje lihvarsku skupinu u koju je uključen jedan od njihovih urednika, profesionalni mađioničar, i istražitelj znanstvenih podvala iz SAD-a u Benveniste-ov laboratorij. Tijekom perioda od jednog tjedna oni kritiziraju nedostatke u konstrukciji eksperimenta, proučavaju laboratorijske zapise i ispituju istraživače. Konačno, nisu uspjeli ponoviti rezultate u dvostruko slijepom pokusu te su proglasili eksperiment "deluzijom". Benveniste, ne neočekivano, smatra ovu istragu lovom na vještice i nasiljem. "Pozdravljam bilo koje objašnjenje naših nalaza ", kaže, "ali ne i ovu vrstu sprdačine".

Homeopati svijeta, zajedno sa zainteresiranim promatračima mogu biti sigurni da stvar ovdje neće završiti. Osim toga, interesantno štivo na temu bizarnih reakcija o homeopatskom eksperimentu, dijela znanstvenika i medicinskog establišmenta, izroniti će na površinu. Benveniste će se nedvojbeno vratiti, sa čvršće kontroliranim eksperimentom koji će vjerojatno odlučiti, jednom za svagda, o budućnosti homeopatije.

LITERATURA:

- 1. Bradford's Logic of Figures (1900): From Tyler: Homoeopathic Drug Pictures: Health Science (1978)
- 2. Tyler: Homoeopathic Drug Pictures: Health Science (1978)
- 3. Scofield: Homoeopathy and its Potential Role in Agriculture: A critical review. Biol Ag Hort: 2; 1-50 (1984)
- 4. Reilly et al: Is Homoeopathy a Placebo Response? Lancet: 881-886; Oct 18 (1986)
- 5. Townsend and Luckey: Hormoligosis in Pharmacology. JAMA 44; May 7 (1960)
- 6. Stebbings: Hormesis - The Stimulation of Growth by Low Levels of Inhibitors. Sci Tot Environ: 22: 213-234 (1982)
- 7. Bond et al: Microdosimetric Concepts Applied to Hormesis. Health Physics: 52 (5); 659-661 (1987)
- 8. Furst et al: Hormetic Effects in Pharmacology. Ibid. 527-530.
- 9. Sagan: What is Hormesis and Why Haven't We Heard of It Before? Ibid. 521-525.
- 10. Calabrese et al: The Occurrence of Chemically Induced Hormesis. Ibid. 531-541.
- 11. Brisbin et al: Sigmoid Growth and the Assessment of Hormesis. Ibid. 553-559.
- 12 Boyd: The Action of Microdoses of Mercuric Chloride on Malt Diastase. Brit Hom J; 31; 1-28 (1941) and 32; 106-111 (1942)
- 13 Coulter: Homoeopathic Science and Human Medicine. North Atlantic (1980)
- 14 Devenas, Benveniste et al: Human Basophil Degranulation Triggered by Very Dilute Antiserum Against IgE. Nature 33; P816 30 June (1988)

Teorija visoko razrijeđenih otopina

...i eksperimentalni aspekti

Od Rolland Conte, Henri Berliocchi, Yves Lasne and Gabriel Vernot
Translated and Co-edited By DYNOSOL Ltd
Copyright Polytechnica 1996

Sažetak od Paul Callinan M.Sc. N.D. D.Hom.

Sadržaj:

1. Uvod

- Hahnemann i homeopatija
- Francuski tim

2. Contonian model

- Matematička okosnica
- Fizikalni model
- Bijele rupe
- Remanentni valovi
- Nuklearne reakcije
- Hiperprotoni
- Potencije pokazuju fazne promijene
- Pojave ne uslijed kontaminacije
- Aksiom Contonian modela

3. Utjecaj faktora okoline na remanentne valove

- Temperatura
- Svjetlo
- Količina energije nastala procesom sukcesije
- Mjesečeve faze
- Gravitacijske sile
- Drugi vanjski utjecaji kao što je ultrazvuk

4. Nuklearni mehanizam

5. Mehanizam uticanja na organizam

6. Budućnost

1. Uvod

Hahnemann i homeopatija

Od samog svojeg početka 1796. od strane njemačkog liječnika i eksperimentalnog farmakologa Samuel Hahnemann-a, homeopatija je preživjela ali je još uvijek rubna medicinska disciplina.

Hahnemann je svoj Organon objavio 1810., godinu prije nego što je Avogadro predstavio svoju hipotezu da u 1 gramu molekularne težine ima 6.02×10^{23} molekula supstance. Otopine korištene u homeopatiji su i razrijeđene i protresane, a to u ovom slučaju znači da je supstanca bila razrijeđena kroz seriju postupaka na način da se razrjeđenje prvobitnog lijeka može približiti Avogadrovom broju i čak ga prijeći. Obzirom da jedan mol otopine postepeno razrjeđivan do potencije 12c vjerojatno ne sadrži niti jednu molekulu prvobitne rastopljene tvari, a osnovno načelo homeopatije jest da otopine koje više ne sadrže molekule aktivne supstance lijeka još uvijek mogu djelovati na ljudski organizam, homeopatija se susrela sa značajnim otporom farmakologije.

Čak i 200 godina nakon Hahnemann-ovog otkrića, homeopatiji još uvijek nedostaje teoretska potpora. Eksperimentalne studije o prirodi homeopatskih otopina izvijestile su o mnogim promjenama: postoje izvješća o promjenama u infra-crvenom spektru, relaksacijska vremena kod nuklearne magnetske rezonance, površinske napetosti, dielektrične konstante, i pregršt drugih parametara. Biološke studije su pokazale zamjetne promjene u brzini enzima, srčanog ritma, mišićne kontrakcije i biljnog rasta, imenujmo samo neke. Klinički pokusi pokazuju dosljedno bolje rezultate kako se poboljšava dizajn eksperimenata. Ali eksperimenti su zaraženi nedostatkom mogućnosti ponavljanja i podaci ne mogu biti dosljedno interpretirani. Brojni modeli su bili predloženi kao objašnjenje homeopatskog djelovanja, od kojih je najpoznatiji model vodene memorije, ali svi modeli još prilično nagađaju.

Francuski tim

Nastupa Rolland Conte i tim sa područja ekonomije. Nakon mnogo godina istraživanja u području ekonomskog i makroekonomskog predviđanja, francuski istraživači: Conte, Berliocchi i Andras, predstavili su u njihovoj knjizi "Nova ekonomska teorija" novu matematičku teoriju poznatu kao "Teorija Ethera", i novi statistički alat poznat kao Contonian-ska statistika.

Na početku 1993. tim u sastavu Conte, Berliocchi, Lasne i Vernot, primijenili su tu istu matematičku tehniku na područje homeopatije. Formulirali su matematičko izlaganje o efektima visokih razrjeđenja koristeći kvantnu teoriju. U njihovoj knjizi, "Teorija visokih razrjeđenja", oni daju rezultate svojih mjerenja i načelo za njihova tumačenja. Teorija je inovativna, high-tech, te probija granice. Rolland Conte ima doktorat sa područja primijenjene fizike, sa bogatim iskustvom u predviđanju ekonomskih i makroekonomskih kretanja, te stoji kao pokretačka snaga iza Contonian-ske statistike. Henri Berliocchi je matematičar sa briljantnom poviješću, koji je predstavio teoriju etera i fizikalno-matematički model. Yves Lasne je doktor medicine i doktor znanosti, koji je osmislio tehnologiju detekcije i istraživačku metodologiju baziranu na mjerenjima nuklearne magnetske rezonancije i beta zračenja. Gabriel Vernot je inženjer i računalni znanstvenik koji radi na aeronautičkim aplikacijama te je također stvorio specijalizirani AAPDI software.

Već 1985. Lasne je bio ponovio raniji rad iznoseći dokaz o promjenama u infra-crvenom spektru homeopatskih otopina, te je također demonstrirao značajne varijacije T2 relaksacijskih vremena u studijama nuklearne magnetske rezonance, koje se odnose na veliki raspon centezimalnih razrjeđenja. Lasne je također izvijestio o dokazu radijacije koja dolazi iz testnih uzoraka. Contonian-ska statistička analiza NMR rezultata i zračenja počela je s područjem sirovih podataka pri visokim razrjeđenjima. Analiza je izvedena na

specijaliziranom Ecosem software-u koji se zove AAPDI, što je skraćeno od Analyse Activite Pharmacologique Dilutions Infinitesimales.

Analiza infra-crvenih i NMR podataka proizvela je broj poznat kao Contonianska frekvencija, čak i od podataka koji na prvi pogled nisu bili ponovljivi ili konstantni u odnosu na drugo eksperimentiranje. Contonianska frekvencija za neki lijek je ponovljiva, dajući stabilnu eksternu varijablu. Svaki lijek ima jedinstvenu Contoniansku frekvenciju, dajući moguć alat za mjerenje, pomoću kojeg kontrola kvalitete i formuliranje efikasnosti mogu biti procijenjeni. U povijesti homeopatske proizvodnje nikada do sada nije bilo takvog mjernog instrumenta; i kao što kažu u znanosti, ako to ne možeš izmjeriti onda to ne postoji.

U suštini, francuski tim je izložio model za homeopatsko djelovanje baziran na klasičnoj kvantnoj teoriji, zatim na novoj matematičkoj teoriji i na statističkom alatu za povezivanje teorije i eksperimentalnih podataka. Oni su proizveli eksperimentalnu verifikaciju njihovog modela baziranog na radu sa NMR i na mjerenjima beta radijacije. Upotreba Contonianske statistike je dovela do mjerljivih rezultata.

2. Contonianski model

Matematička i fizikalna okosnica su predstavljene korištenjem klasične kvantne teorije i kvantne teorije polja. One zahtijevaju dobro poznavanje fizike i više matematike da bi se ocijenili njihovi uvidi. Istraživači izvještavaju da njihov, predloženi fizikalno-matematički model jest u suglasju sa rezultatima eksperimenata, te daje odgovor na pitanja proizašla iz promišljanja o visokim razrjeđenjima i memoriji vode.

Matematička okosnica

Matematička okosnica omogućava teoriju za interpretiranje fenomena visoko razrijeđenih otopina korištenjem kvantne matematike. To uključuje postavljanje teorije i modeliranje vjerojatnosti te korištenje matematičkih operatora kao što su lagranžijani na način koji vas dovodi do toga da vam se zavrti u glavi.

To uključuje:

- korištenje realnih brojeva kao što su definirani unutar teorije poznate kao Zermelo-Frenkelova teorija
- dodatno je korišten još i Solovayev aksiom
- model realnih brojeva, znan kao Levyiev model je korišten zajedno sa Solovayevim aksiomom, te je razmatrano Brownovo kretanje molekula vode da se ustanovi model vodene memorije
- također je uveden i opći mehanizam za tumačenje podataka, poznat kao semiotička mehanika. Taj je mehanizam prethodno bio provjeren od Berliocchia, jednog od autora, unutar njegove teorije etera

Fizikalni model

Unutar fizikalnog modela brojni su događaji bili izneseni i izmjereni.

Bijele rupe

Nestanak molekula lijeka tijekom razrjeđivanja dovodi do dislokacije u otapalu znanog kao singularnost. Ta singularnost je bila nazvana bijelom rupom. Možete ju zamisliti kao malo ali visoko energizirano područje u prostoru.

Remanentni valovi

Pojava singularnosti inducira val koji je nazvan remanentni val. Može biti predstavljen kao skup valića u jezeru kada u njega ubacite kamen. Remanentni val uvijek nastaje onda kad čestica nestane i ostavi bijelu rupu, a broj remanentnih valova je proporcionalan broju nestalih čestica. Kada nastavite sa ubacivanjem na istom mjestu u pravilnim razmacima, proizvedeni valovi su u fazi i njihova se amplituda povećava. Po prestanku ubacivanja kamenja, mreškanje nestaje unutar određenog vremena, a energija valova se polako otpušta u vodu u obliku topline. To se može izmjeriti korištenjem standardne opreme kao što su infra-crveni apsorpcijski spektrofotometri.

Nuklearne transformacije

Pojava bijelih rupa i remanentnih valova inducira nuklearne reakcije u visoko razrijeđenom mediju. Stvaranje tricija, vodikovog izotopa u vodi, dovodi do kasnijeg raspada tricijevog neutrona u elektron, proton i česticu poznatu kao antigravitacijska buduća da nemaju niti masu niti naboj (anti-graviton). Beta radijacija može biti uočena. Postoje promjene u NMR i u infra-crvenom dijelu spektra. Beta radijacija je povezana s elektronima, dok je infracrvena obično poznata kao toplina. Energija remanentnog vala u razrijeđenoj i protresanoj otopini iznosi oko 1keV. Za visoko razrijeđenu otopinu HNO₃, mjerenje spektra beta energije daje frekvenciju od 2.4×10^{17} Hz. To je vrlo visoka frekvencija, a opseg valne duljine leži u području od 1.25 do 10 nanometara. Za usporedbu, period vibracije uzvojnice lanca nukleinske kiseline DNA je jednak 3.4 nanometra. To znači da se DNA može ponašati kao antena primopredajnika. U suštini, predložene su nuklearne transformacije u epruveti na sobnoj temperaturi, unatoč niskoj efikasnosti. To je bilo obznanjeno mnogo godina prije od Kerverana, još jednog Francuza, koji je pisao o biološkim transmutacijama unutar živih organizama.

Hiperprotoni

Iznad Avogadrovog limita više ne nastaju bijele rupe ali postoji kontinuirana stimulacija od protresanja nazvana hiperprotonska ekspanzija. Na hiperprotone se gleda kao na nedostajuću kariku između kemije i biokemije. Oni su smatrani česticama koje mogu mijenjati svoje stanje u prostor-vremenu. To je osnova relativističke i kvantne teorije polja, trenutačno važeće teorije u fizici koja pokriva međudjelovanje materije i energije. Teorija hiperprotona koristi takozvanu drugu kvantnu teoriju od Diraca za slobodne materijalne čestice u vrijeme-prostoru: Dirac je u 1933. izložio pojavu elektrona iz mora virtualnih elektrona, ponekad nazvanu drugom kvantizacijom. Ekspanzija hiperprotona proizvodi iradijacijske efekte na okolnu materiju i reorganizira strukturu otapala. Takvo je polje izmjereno, a zatim je izračunato renormalizacijom kroz Feynmanov integral. Lagranžijani vodika i kisika po podacima izmjerenim na 300 MHz u NMR studiji, dokazuju reorganizaciju vodene strukture. To nam daje dokaz za postojanje novog kvantnog stanja čija priroda još nije u potpunosti razjašnjena.

Potencije pokazuju fazne promjene

NMR studije pokazuju da impregnacija granula laktoze sa sukusiranim preparatom daje efikasan transfer ali inducira promjenu faze u primarnom signalu. Stupanj fazne promjene zavisi od prirode izvornog lijeka i potencije. Općeniti oblik faznog premještanja je sinusoidan. Za otopine sumpora oko 300c, pomak iznosi 1800 stupnjeva izvan faze. Nasuprot tome, histamin pokazuje vrlo male pomake u fazi. Otopine koje pokazuju iznos faznog pomaka 1800, imaju suprotan efekt na testnom sistemu. (duljina korijena graška, metamorfoza žabljih nogu) u usporedbi sa otopinama koje su 00 izvan faze. Stoga stimulacija testnog sistema kod jednog razrjeđenja može biti izmijenjena u inhibiciju kod drugog razrjeđenja.

Efekti nisu zbog kontaminacije

Razvijen je eksperimentalni pristup koji je pokazao da dobiveni efekti nisu nastali zbog prisutnosti nečistoća u otopini. Korištenje contonianske frekvencije pokazuje da je specifična aktivnost visokih otopina ponovljiva unutar eksperimentalne pogreške sve dok su kontrolirane vanjske varijable.

Aksiomi Contonianskog modela

Kao rezultat ovih nalaza postavljena su dva aksioma:

1. Aksiom

Proces razrjeđivanja i sukusije proizvodi efekt koji može izravno biti izmjeren pomoću fizikalnih i bioloških eksperimenata.

2. Aksiom

Jedino ako na početku procesa postoji najmanje jedna supstanca u otapalu biti će proizvedena informacijska poruka.

3. Utjecaj faktora okoliša na remanentne valove

Proračuni contonianske frekvencije pokazuju da je moguće reproducirati specifičnu aktivnost visoko razrijeđenih otopina u bilo koje vrijeme pod uvjetom da su varijable okoliša pod kontrolom, kao što su:

- -temperatura
- -svjetlo
- -iznos energije upotrijebljen u procesu sukusije
- -mjesečeve mijene
- -gravitacijske sile
- -ostali izvanjski utjecaji poput ultrazvuka

Neki od ovih nalaza uopće nisu iznenađujući jer se oni javljaju kao potvrda nekim pitanjima poznatima profesiji kroz njeno iskustvo. -osjetljivost homeopatskih lijekova na svjetlost i temperaturu je dobro prihvaćena širom homeopatske profesije -više je iznenađujuća osjetljivost na faktore kao što su mjesečeve mijene i promjene u geomagnetskom toku. Kako bilo, već je primijećeno od mnogih homeopata da je bolje pojedine lijekove primijeniti u pojedinim mjesečevim mijenama. -također je sugerirano da homeopatski lijekovi ne podnose dobro putovanja zbog toga jer to uključuje kretanje kroz magnetsko polje zemlje -također je vrijedno spomena da je proizvodnja visoko razrijeđenih otopina osjetljiva na geomagnetski tok i gravitacijski tok bila predviđena u fizikalnom modelu sa pojavom anti-gravitacije tijekom beta radijacije Potreba za strojnom proizvodnjom konzistentnih lijekova, gdje bi brzina sukusije i trajanje udarca bile optimizirane i konzistentne, dovela je do razvoja patentiranog stroja za sukusiju.

4. Nuklearni transformacijski mehanizam

Kao što je već prije predloženo, stvaranje bijelih rupa vodi ka isijavanju razrijeđeno-sukusirane otopine zbog vrste polja neutronske tipa inducirano od remanentnih valova. To isijavanje će stvoriti sa jedne strane vodikove izotope deuterija (1 proton i 1 neutron) i tricija (1 proton i 2 neutrona), ili sa druge strane kisik O17. Poznato je da je moć takve nuklearne reakcije slaba. U odnosu na tricij, neutronska podjela otpušta jedan proton i jedan elektron i anti-gravitaciju. Metoda autoradiografije je pokazala zračenje emitirano iz granula natopljenih sa preparatom kalij-jodida, a da nije otkriveno zračenje koje potječe od čistih granula. Za

otopine do 12c, očekivano je da predominira beta radijacija, obzirom da je nivo sukusije nizak. U otopinama iznad Avogadrovog broja više se ne stvaraju bijele rupe. Raspadanje neutrona otpušta energiju u medij koji već ima visoki sastav protona. Tada su protoni transformirani u hiperprotone, koji se smatraju virtualnim česticama koje mogu mijenjati svoje stanje u prostor-vremenu. Oni se također mogu pojaviti unutar vremensko-prostornih singulariteta kao jezgri protoni. Ti će hiperprotoni stabilizirati jedan dio strukture otopine (lokalni efekt) koja će tada biti u mogućnosti izvršiti utjecaj na nestrukturirani dio otapala.

5.Mehanizam utjecaja na organizam

Kvantni model nazvan Teorija funkcije univerzalnog vala (Theory of Universal Wave Function) predstavljen je da bi opisao utjecaj visoko razrijeđenih otopina na žive organizme. Oni su izložili da intoksikacija organizma toksičnom otopinom CCl₄ dovodi do otklona od stanja zdravlja što je pokazano vektorom, i faznim pomakom. Tretiranje organizma sa visoko razrijeđenom otopinom ispravno odabranog lijeka sa suprotno djelujućim faznim pomakom vraća organizam na njegov originalni vektor i u stanje zdravlja.

Da bi ilustrirali izneseno, proučavano je djelovanje otopine tiroksina na metamorfozu punoglavca žabe. Kada je dodan u vodeni medij, razrijeđen i protresan, tiroksina može inhibirati ili ubrzati razvoj punoglavčevih prednjih nogu u prijelaznom stanju metamorfoze, zavisno od razrjeđenja. Na bazi faznih pomaka navedeno je da kada je pripremanje tiroksina u fazi sa organizmom u metamorfozi, tiroksin se ponaša kao stimulans transformacije iz dvonožne u četveronožnu fazu. Kada pripravak tiroksina nije u fazi sa organizmom u metamorfozi, on inhibira metamorfozu. Također je primijećeno da su proizvedeni različiti efekti u organizmu zavisno od toga da li je otopina protresana ili ne.

Svojstvenost razrijeđeno-protresane otopine je zapanjujuća, čak i kada pojedini enzim specifičan za sistem, dane razrijeđeno-protresane otopine, nije bio pronađen. Interakcija između dva remanentna vala inducira sveopću i brzu reakciju organizma. Kada se takva interakcija ne pojavi to znači da ta otopina jednostavno nema uticaja na organizam. Svojstvenost razrijeđeno-protresane otopine događa se unutar faznog prostora.

Znatno zanimanje je bilo smješteno oko enzima peroksidaze, koja je zamijećena kako dekodira strukture unesene procesom razrjeđivanja-protresanja i uvođenjem protonskog toka unutar organizma. To je bilo obećavajuće u smislu razumijevanja strukture toka meridijana unutar organizma, a isto tako baca svjetlo na Boydova otkrića prije skoro pola stoljeća, koji je pokazao da homeopatske potencije utječu na brzinu enzima diastaze.

Proces eliminacije i srčani ritam u ljudskom tijelu namijenjeni su da ispune sve zahtjeve za pojavu bijelih rupa. Remanentni valovi su viđeni kako prožimaju cijeli organizam u normalnom, zdravom stanju organizma. Odbijanje hrane ili gladovanje u kratkom periodu uzimaju se kao faktori koji pomažu uočavanju remanentnih valova. Kao posljedica toga osoba može biti smatrana da ima profil remanentnog vala, što je situacija koja terapeutski puno obećava.

Budućnost

Dr. Conte i njegov tim trenutno pripremaju drugu knjigu za objavljivanje. Možemo se samo nadati da će u sljedeću knjigu uključiti i rječnik pojmova, i čekati na dobrobiti koje će ponuditi budućnosti homeopatije i humane medicine.

Paul Callinan M.Sc. N.D. D.Hom je australski homeopat, biofizičar i istraživač koji se specijalizirao u pružanju znanstvene podrške prirodnoj medicini. Predstavio je model mehanizma homeopatske medicine u istraživačkoj literaturi te na internacionalnim seminarima. Napisao je nekoliko knjiga na temu homeopatije, te je urednik, koji ujedno i piše, za australski "Wellbeing" magazin. Također radi i kao predavač homeopatije i vodi kliniku u Bangalow-u, sjeverni NSW.

Osnovni principi

Postoji nekoliko osnovnih principa koji trebaju biti primjenjivani kako bi se uspješno prakticirala homeopatija:

1. **zakon sličnosti;** rekli bi, slično se liječi sličnim ili lat. Simila Similibus Curentur. Podrobnije značenje te izjave opisano je u poglavlju "Kako djeluje homeopatija".
2. **totalitet simptoma;** kako je to Hahnemann u organonu rekao: "Pojedinačni simptom nije bolest sama isto kao što niti stopalo samo za sebe nije čovjek". Totalitet je u stvari koncept, koji bi ako se promatra površno, mogao dovesti do zaključka da se tu radi o jednostavnom zbroju svih prisutnih simptoma u pacijenta, no kako to obično biva stvar se ipak mora zakomplicirati. Nime, da bi se došlo do totaliteta simptoma moraju se prilikom evaluacije uzeti u obzir svi simptomi koji sačinjavaju sveukupnu sliku pacijenta na svim nivoima (tjelesni, emotivni i mentalni). Nadalje, prilikom procjene, prednost dobivaju individualni simptomi, često prema ključu: čudni rijetki i neobični, sve zbog toga da bi se uočio totalitet simptoma koji se proteže kroz sve nivoe bića.
3. **zakon minimalne doze;** što znači da doza koja je prepisana mora biti minimalne količine potrebne za brzo i što je moguće blaže djelovanje koje treba dovesti do trajnog izlječenja. Ovaj pojam –izlječenje- je vrlo interesantan budući da se ovdje i mnogi homeopati imaju priliku spotaknuti i prihvatiti za izlječenje samo trenutno olakšanje simptoma (što se inače u alopatskoj medicini redovito naziva liječenjem – što doslovno i jest to, što nam riječ liječenje implicira u svojem ovdje predstavljenom obliku, jedan trajan proces koji se nikada ne dovršava i ne dovodi do željenog izlječenja). Izlječenje je ono što bi svaki homeopat trebao imati u svom umu.
4. **zakon o dinamiziranju ili potenciranju preparata;** samo homeopatski dinamizirani preparati trebaju biti korišteni prilikom homeopatskog tretmana, onako kako je to opisano u Organonu
5. **zakon o dokazivanju homeopatskih preparata;** samo oni preparati koji su uspješno dokazani na ljudima trebaju biti upotrebljavani od strane homeopata
6. **teorija o vitalnoj sili;** vitalna sila je ta koja upravlja funkcioniranjem čitavog živog organizma. U zdravlju je odgovorna za harmonično i skladno funkcioniranje tijela, a bolest nije ništa drugo nego poremećeno stanje zdravlja vitalne sile.
7. **zakon o pojedinačnom pripravku;** homeopatski pripravci trebaju biti prepisivani samo kao pojedinačni pripravci (ne miksevi od više pojedinačnih pripravaka za koje niko u stvari ne može točno predvidjeti kako će djelovati), jednokratno i u pojedinačnim dozama

Povrh ovih sedam zakona ili postavki, svejedno kako ćemo ih zvati, postoji još jedan važan element koji nikako ne smije biti izostavljen ako želimo trajno izlječenje, a ne samo palijativni efekt. Naime, riječ je o ispravnoj primjeni i tumačenju Heringovog zakona. Hering je zapazio nekoliko važnih smjerova u kojem se kreće iscjeljenje u čovjeka, a to su:

- a) odozgor prema dolje
- b) iznutra prema van
- c) iz centra ka periferiji
- d) od važnijih prema manje važnim organima ili sistemu
- e) u obrnutom redoslijedu od njihovog nastanka (simptoma)

Ovo, kada se čita površno, izgleda vrlo jasno, no u praksi je teško razlučiti između pojedinih smjerova kretanja simptoma, a samim time i izlječenja. To je s vremenom dovelo do zanemarivanja ili čak i odbacivanja Heringovog zakona kao upotrebljivog. No ovdje u igru uskače pronicljivi indijski homeopat dr. Prafull Vijayakar sa svojom "Teorijom supresije". Ipak da budem sasvim objektivan prvi puta sam naišao da se ukazuje na važnost faza u razvoju embrija i korelacije sa nastankom organa i sustava u tijelu kod Vithoulkasa u knjizi – "Znanost homeopatije". Vijayakar je u ovoj teoriji razvio sistem koji nam omogućava da razumijemo i primijenimo Heringove zakone. Napravio je i kartu supresije u kojoj ima sedam nivoa ili slojeva kroz koje se možemo kretati s razumijevanjem što se i zašto događa. Na temelju te karte možemo predvidjeti razvoj i kretanje izlječenja ili progresije bolesti. Svaki od tih sedam nivoa unutar sebe obuhvaća određene organe i tjelesne sisteme koji su dobili svoje mjesto prema tome iz kojeg su sloja zametka nastali (ektoderma (neuroektoderma), endoderma ili mezoderma). Znamo da sve što postoji ima ono što prethodi, a isto tako i ono što slijedi. Ništa se ne pojavljuje niti nastaje samo od sebe. Simptomi se s jednog sistema premiještaju na drugi, a smjer kretanja ovisi radi li se o progresiji bolesti ili je uzet pravac izlječenja. Kada simptom iščezne s nekog organa ili sustava i pojavi se na organu ili sustavu manjeg značaja radi se o povlačenju bolesti ili napredovanju ka izlječenju – kaže Vijayakar. Velika nedoumica nastaje onda kada želimo dokučiti koji su organi ili sustavi od manje važnosti, a koji su od većeg značaja. Tu nam je onda od pomoći "karta sedam slojeva supresije".

Vrste homeopatije

Klinička homeopatija:

- bavi se pojedinačnim organima, sustavima organa i pojedinačnim simptomima
- prepisuju se i kombinacije (kompleksi) lijekova, što za prednost ima da možete lakše naći odgovarajući pripravak ali istodobno onemogućuje prepisivača da zna koji lijek u kombinaciji djeluje i samim time mu je onemogućeno predviđanje daljeg razvoja situacije
- nemogućnost trajnog rješavanja dubokih patoloških stanja osim ako se slučajnošću odredi ispravni similimum
- često se upotrebljava klinički način prepisivanja da bi se uštedjelo na vremenu i trudu potrebnom da se dođe do ispravnog similimuma

Prednosti:

- jednostavnost prilikom odabira homeopatskog pripravka
- ukoliko homeopat nije siguran u odabir prikladnog lijeka može se tada odlučiti na upotrebu kompleksa koji povećava šansu za ispravno prepisivanje
- mogućnost istovremena djelovanja na više simptoma istog stanja
- mogućnost odabira pripravka prema simptomima od strane samog pacijenta

Nedostaci:

- privremeni, palijativni rezultati
- nemogućnost trajnog rješavanja problema
- povećana mogućnost potiskivanja simptoma i time njihovo premještanje na dublju razinu patologije; prema dr. Prafull Vijayakaru moguće je u ekstremnim slučajevima, ako se zanemari Heringov zakon izlječenja, izazvati katastrofalne posljedice po pacijentovo zdravlje ukoliko se bude uporan u dugotrajnom davanju neodgovarajućeg lijeka
- nitko ne zna kako lijekovi međusobno djeluju u pojedinoj kombinaciji
- kombinacije lijekova nisu nikada prošle proces homeopatskog dokazivanja lijekova
- neki homeopati ističu da je moguće da odabrani lijekovi budu djelomični similimum ali niti jedan od njih nije pravi similimum te u tom slučaju može doći do poboljšanja postojećih simptoma ali istovremeno se mogu pojaviti i novi simptomi
- dr. Stuart Semple ističe da prema njegovom iskustvu nepotrebne komponente kompleksnih lijekova mogu izazvati neobuzdane agravacije (obično kada ih najmanje trebamo)

Klasična homeopatija:

- u obzir uzima totalitet simptoma što omogućava da ispravno odabrani similimum djeluje duboko na sam uzrok
- uvijek se prepisuje samo pojedinačni homeopatski pripravak
- pridržavanje [ovdje](#) navedenih principa

Prednosti:

- moguće razrješavanje (ne samo bavljenje simptomima) i najdubljih patoloških stanja kao što su npr. karcinomi i duboki psihički poremećaji
- mogućnost predviđanja razvoja patologije i pravca izlječenja
- ako se homeopat pridržava osnovnih principa na kojima stoji homeopatija uključivo s Heringovim zakonom, nije vjerojatno da će doći do potiskivanja postojećih simptoma

Nedostaci:

- potrebno je više vremena i znanja za prepisivanje prema principima klasične homeopatije
- ponekad je potrebno više klijentova strpljenja jer nije uvijek moguće kod prvog prepisivanja odrediti točan similitimum

Homeopatska konzultacija

U skladu sa time da se odredi točan [similimum](#), homeopatu je potrebno da zna što više o vama. Potrebno je detaljno razumijevanje o tome tko ste, zajedno sa svim detaljima i simptomima onako kako ih vi doživljavate. Sve što možete reći homeopatu, a tipično je za vas, može pomoći tom procesu odabira ispravnog similimuma. Isto tako važno je znati vaš opći nivo energije, povijest bolesti te vaš način života. Sve što kažete biti će držano u najvećoj tajnosti.

Prva konzultacija obično traje jedan sat ili više.

Homeopatski pripravak dolazi obično u formi tablete ili rjeđe tekućine koja se konzumira na način koji odredi homeopata. Nakon što je uzet homeopatski pripravak ništa se ne smije konzumirati dvadeset minuta prije ili poslije uzimanja pripravka, čak ni cigareta ili zubna pasta. Obično ćete dobiti savjet da izbjegavate kavu, pepermint, i proizvode koji sadrže mentol, eukaliptus ili kamfor jer to može uticati na djelovanje homeopatskog lijeka. Lijek treba čuvati na hladnom, tamnom mjestu, bez prisustva snažnih mirisa. Ako putujete nikako ne izlažite homeopatski pripravak X-zrakama (npr. na aerodromima) te izbjegavajte lijek izlagati snažnim elektromagnetskim zračenjima (npr. blizina mobitela).

Nakon uzimanja odabranog similimuma ponekad se klijenti osjećaju izuzetno dobro i optimistično. A ponekad se vaši postojeći ili simptomi koje ste imali u prošlosti mogu pogoršati. To obično traje neko kraće vrijeme i poznato je pod nazivom "agravacija". To je dobar znak da je lijek počeo djelovati. Proces koji je išao u destruktivnom smjeru sada uzima obrnuti pravac ka izlječenju. To možete shvatiti kao "proljetno čišćenje organizma". Svi ti simptomi ako se pojave moraju se povući tijekom tretmana te budući da su važan dio procesa nikako ne bi trebali biti tretirani alopatskim tretmanom zbog mogućnosti prekida procesa izlječenja. Ako vas zabrinjava bilo što u vezi procesa kroz koji prolazite svakako kontaktirajte vašeg homeopatu da bi ste i vi i on imali potrebne informacije o napredovanju tretmana.

Dužina trajanja homeopatskog tretmana uvelike ovisi o vrsti poremećaja te o njegovoj dubini, a isto tako i o osobnim karakteristikama kao što su vaš opći nivo energije i sl. Također je važno uzeti u obzir i vrijeme razvoja patologije jer općenito uzevši ako je njen razvoj trajao dulje, za očekivati je da će i iscjeljenje trajati dulje, što ipak nije jedini kriterij te nije moguće dati općeniti odgovor koji bi pokrивao sve slučajeve dok se ne vide sve značajke pojedinog slučaja. Ipak, sasvim sigurno, ukoliko je prepisan odgovarajući similimum već se u prvih mjesec dana (u kroničnih slučajeva – dok se kod akutnih, reakcija očekuje unutar nekoliko sati ili dana) očekuje znakovita reakcija i poboljšanje ukupnog stanja.

Homeopatija liječi iznutra i često vanjski simptomi poput kožnih simptoma su oni koji posljednji nestaju. Budite strpljivi! Promatrajući na dulje staze bolje je da budete izliječeni kako od uzroka vaše bolesti tako i od njenih simptoma nego li da oni budu potisnuti te da kako vrijeme promiče uzimaju sve teži i ozbiljniji karakter. Zapamtite da je svaki slučaj drugačiji te da ne postoje dva ista pacijenta! Ako iz bilo kojeg razloga poželite prekinuti homeopatski tretman možete o tome porazgovarati sa vašim homeopatom i on će vam izaći u susret.

Similimum

Jednostavno rečeno similimum je onaj lijek koji prema zakonu sličnosti ima sposobnost dovesti organizam u ravnotežu tj. dovesti do izlječenja. Pojednostavljeno, možemo uzeti primjer nesanice. Nju bismo na način konvencionalne medicine tretirali sredstvom koje izaziva umjetan san (princip suprotnosti - još nazivan i alopatski). To često uključuje upotrebu velikih i pravilnih doza lijeka koji ponekad može izazvati nuspojave ili ovisnost.

Na način sličnosti, pacijentu se daje minimalna doza supstance, poput kave, koja u velikim dozama izaziva nesanicu u zdrave osobe. Iznenenadujuće, to će omogućiti pacijentu da prirodno spava. Tu možemo uočiti i zakon sličnosti na djelu jer nesanicu tretiramo sredstvom koje može izazvati istu, ako je primjenjena u velikoj dozi (kao što je svakodnevno ispijanje nekoliko kava ;-)), no u minimalnoj homeopatskoj dozi to isto sredstvo liječi nesanicu.